

В КНИЗІ доброї пам'яті Євгена Плахота «Одержимість», цьому досить вдало написаному біографічному нарисі про ушлявленого організатора і новатора, Героя Соціалістичної Праці і академіка-аграрія, багатолітнього керівника дослідного господарства «Тучинське» М.П. Зінчука, є рядки про галерею портретів лауреатів премії господарства. Вона й досі красується в фойє на другому поверсі адміністративного приміщення. А започатковані премія та галерея з ініціативи самого Зінчука ще 1972 року і присвячуються щоріч одному з найдостойніших працівників, чий внесок в соціально-економічний розвиток найбільш помітний.

Цілком слушно в книзі знаходимо думку, що без таких визнаних майстрів своєї справи, якими є лауреати, не було б багатьох досягнень. Пишеться, з якою гордістю кожен з удостоєних цієї відзнаки поглядає на свій портрет, згадує і успіхи, і літа молоді.

Так от. Серед фотографій лауреатів є й портрет Андрія Кириловича Васильчука, керуючого другим відділком господарства.

Оце недавно, побачивши вражаючу щедрість тутешніх ланів і зустрівшись з Миколою Пилиповичем Зінчуком, я не зміг не висловити свого захоплення і не висловити похвалу керівництву і спеціалістам. Але умудрений життям, завжди щиро відвертий і справедливий талановитий хліботворець особливо підкреслив в успіхах господарства роль менш помітних, таких, як перші керівники та головні спеціалісти, безпосередні організатори та виконавці усіх задумів — представників так званої середньої управлінської ланки, десь так третього-четвертого рівня. Йшлося про керуючих відділками, бригадирів, механіків, лідерів структурних підрозділів. Називалися й імена, а серед них — Андрія Васильчука.

— То наші перші помічники, наша опора, вони — зв'язуюча ланка з робітниками, вони замикають управлінський цикл, і, врешті-решт, організаційно забезпечують реалізацію нашої стратегії і тактики. Вони працюють з людьми, поєднують функціонально і постійно в собі організаторів і технологів. Ну, а щодо Васильчука, то це згусток відповідальності, чесності, зібраності і постійного самоудосконалення.

Роблю висновок, що

Зінчук досить обережно користується постулатом з царини кадрової політики про те, що незамінних посадовців немає і бути не може. Легковажність у підходах, вочевидь, тут недоречна. Ото змінив якогось досвідченого бригадира чи керуючого, чи там спеціаліста на молодого та дипломованого — і мерщій овалиться дехто. Резерв, омолодження кадрів потрібні. Але відмахуватися від тих, кому лише років чималенько, то вже й помилятися можна серйозно.

Андрію Кириловичу уже 68. Та й дипломів не

рігати, як Васильчук дає наряд, контактує з людьми, розпоряджається засобами, як він толково вникає в ситуації, в технологічні процеси. «Треба поспішити з Дідом», «А що сказав Дід?» — ці фрази так і чуєш від його помічників, як тільки виникає яка трудність. Бригадири Андрій Зозуля, Сергій Купчик, Микола Парфіновський, керівники механізаторів Петро Брижницький і Леонід Пастернак також з великим досвідом. У Зозулі, приміром, два високі ордени. Але без ради поради з Васильчуком, а поміж ними — з Дідом, в

Сам же керуючий відкидає скромно свої заслуги, а вважає їх плодом старань таких, як механізатори-універсали Сергій Єфімчук і його напарник Валерій Дубич, ланкова Валентина Купчик і багато-багато відданих землі рядових виробників.

Суворе життя вчили праці та людяності Андрія Васильчука постійно. Сповнилося 10 літ, як прийшла «похоронка» з фронту на батька, і вже дорослим він їздив на його могилу в Латвію. Згоріло усе їхнє хазяйство. На військовій службі став свідком і учасником

ТАК ПОТРІБНИЙ, ПОТРІБНИЙ ДІД...

Нарис

було коли настаратися. От хіба що оригінальні механізаторські курси незабутнього головного інженера радгоспу В.М. Романа ті йому дуже й дуже пригодилися.

Завжди свіжо виголений, акуратно зодягнений, ввічливий, впевнений у собі, цей керівник середньої руки уже 14 літ досить успішно керує відділком, який можна прирівняти до раніше діючого середнього колгоспу.

Його підрозділ — це 3 села (Дроздів, Горбів, Микунин), цебто і 3 бригади, тракторна бригада з 20 тракторів і 4 зернозбиральних комбайнів, поля розкинулися десь на 1200 гектарах. Та в області, сумніваюся, чи знайдуться такі потужні плантації цукрових буряків (218 гектарів), лани найновітніших пшениць (600 гектарів). А он ті знамениті надранні «зінчуківські» картопля, кукурудза. Та тут на що не глянь, то замилуєшся.

Ну, звісно, в господарстві, як дозволите висловитися, директор від Бога, дуже талановитий і знаючий головний агроном Василь Максимович, ще низка імен чудових організаторів та фахівців. Та хто знається на кухні щоденного «випікання» аграрного ужину, той аж ніяк не може не поцікавитися, бачачи славні здобутки, хто ж то безпосередньо очолює той чи інший структурний підрозділ даного господарства.

Мені довелося спосте-

ребагатьох випадках не можуть обійтися.

Його «хлопці», як він називає бригадирів, вважають свого керуючого людиною і знавцем з великої букви. Не за літа поважні та свинув Васильчука звать Дідом. Він їх лідер, він більше знає. Його на недавніх виборах обрали депутатом районної ради. Бо люди поважають... Он дав наряд безоплатно копати траншеї під газові труби, виділив техніку для ремонту доріг... З ним дуже рахується Зінчук. Коли серйозно захворіла на зір багатолітній член буряківничої ланки Євгенія Кравчук, то керуючий попрахав у директора грошової допомоги на операцію цій жінці. І вона отримала чималеньку суму.

У нас взаємоповага із Зінчуком. Андрій Кирилович сказав:

— У нас директор директорів, його вимогливість, курс на міцну дисципліну підкріплені людяністю та доброту.

Мені здається, що між людьми є душевна єдність, коли люди почуваннями і совістю сходяться, то й взаєморозуміння саме по собі виникає.

Керуючий любить людей. Він доступний, скромний, справедливий. Це підтверджує і думка про нього сільського голови Валентини Котовець, яка дуже задоволена своїм районним депутатом багатолітнім членом сільвиконкому.

випробування атомної зброї в 1954 році у відомих Тоцьких таборах під Оренбургом. За 12 кілометрів від епіцентру в такій-сякій ямці, прикритій дошками, відчує і побачив велетенський вибух. Ще й досі на здоров'ї хліборобського сина, колишнього солдата-зв'язківця, позначається той експеримент над людьми.

За багатством не горився, хоч був довгі літа і обліковцем, і бригадиром, і механіком, мав непоганий заробіток. Удвох з дружиною утримують в господарстві двох корів, іншу живність. Важкувато, бо о 5-й щодень треба стрічати день. І як добре, що доньки з Рівного присилають частенько хлопчаків-онуків у поміч.

Он він з велосипедом, сухорлявий, світлоокий, якось по-святковому стоїть між золотисто-зеленого роздолля літнього поля. Воно його пригощає пахощами хлібів, вітає його шерхотом колосся, голосами жайворів. Він радо і з ласкою споглядає усе це. Він почуває себе потрібним і людям своїм, і святій оцій благословенній землі.

А те, що Дідом звать... Що ж, літа теж поважні. Хоча це не видумок. Це ж так його величають. Он у відомому кінофільмі «Ати-бати, йшли солдати» воїни свого молодого товариша Дідом звали. Певно, то за мудрість, визнаючи його розважливість і явне лідерство.

Петро ГУМЕНЮК.